

POSTANOWIENIE

Dnia 23 stycznia 2008 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Sychowicz (przewodniczący)

SSN Grzegorz Misiurek (sprawozdawca)

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie z powództwa T. G.

przeciwko W. F.

o wznowienie postępowania w sprawie o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 23 stycznia 2008 r.,

zażalenia powoda na postanowienie Sądu Apelacyjnego

z dnia 16 sierpnia 2007 r., sygn. akt I ACa (...),

oddala zażalenie i przyznaje adwokatowi A. M. H. prowadzącemu Kancelarię Adwokacką w B. przy ul. A. od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego kwotę 1.800 (jeden tysiąc osiemset) zł wraz z podatkiem VAT w stawce 22% tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu w postępowaniu zażaleniowym.

Uzasadnienie

Sąd Apelacyjny postanowieniem z dnia 16 sierpnia 2007 r. odrzucił skargę powoda T. G. o wznowienie postępowania w sprawie zakończonej prawomocnym wyrokiem tegoż Sądu z dnia 18 października 2006 r. W uzasadnieniu wskazał, że twierdzenie skarżącego, według którego wydanie zaskarżonego wyroku było konsekwencją przestępczego, korupcyjnego działania pozwanego, nie stanowi ustawowej podstawy wznowienia postępowania przewidzianej w art. 403 § 1 k.p.c.

Popelnienie przez pozwanego przestępstwa nie zostało bowiem stwierdzone wyrokiem skazującym.

W zażaleniu na powyższe postanowienie powód wniósł o jego uchylenie podnosząc, że w ramach kontroli skargi na podstawie art. 410 k.p.c. niedopuszczalne jest badanie kwestii, czy wskazana w niej podstawa wznowienia rzeczywiście istnieje.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie jest niezasadne.

W skardze o wznowienie postępowania powód wskazał, że wydanie zaskarżonego wyroku było konsekwencją przestępczej działalności pozwanego. Podniósł jednocześnie, że na skutek złożonego przez niego zawiadomienia przeciwko pozwanemu prowadzone jest postępowanie karne przez Prokuraturę Rejonową w Żywcu.

W świetle tak sformułowanej podstawy wznowienia stanowisko Sądu Okręgowego trzeba uznać za trafne. Już z samych twierdzeń skarżącego wynika bowiem, że nie zapadło żadne orzeczenie karne, które usprawiedliwiłoby wznowienia postępowania na podstawie art. 403 § 1 k.p.c. Oznacza to, że żadna z przewidzianych w tym przepisie podstaw wznowienia w rzeczywistości nie zachodzi. W orzecznictwie zostało już wyjaśnione, że sformułowanie podstawy wznowienia w sposób odpowiadający przepisom art. 401-403 k.p.c. nie oznacza oparcia skargi na ustawowej podstawie wznowienia, jeżeli już z samego jej uzasadnienia wynika, że podnoszona podstawa nie zachodzi. Taka skarga jako nieoparta na ustawowej podstawie wznowienia podlega - z mocy art. 410 § 1 k.p.c. - odrzuceniu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 października 1999 r., II UKN 174/99, nie publ.: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 lipca 2005 r., IV CO 6/05, nie publ.). Odmienne zapatrywanie skarżącego, nie uwzględniające utrwalonego stanowiska judykatury, nie może podważać trafności zaskarżonego postanowienia.

Z przytoczonych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁴ w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c. orzekł, jak w sentencji.